

ICCJ – Fondul pentru mediu. Corecta calificare juridică a faptei constând în nerespectarea acestei obligații și a sancțiunii afereente acesteia

Legislație relevantă:

O.U.G. nr. 196/2005

În conformitate cu dispozițiile art. 11 alin.2² din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 196/2005 modificată și completată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 115/2010, sumele încasate ca urmare a aplicării penalității de 100 Euro pentru fiecare tonă de dioxid de carbon emisă, plătită de operatorul ce nu a restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, se stabilesc prin decizie.

Din conținutul acestor prevederi rezultă că regimul juridic al faptei și al sancțiunii pecuniare aplicabile operatorilor care nu respectă obligația de a depune certificatele de emisii de gaze cu efect de seră a fost schimbat, fapta nemaifiind contravenție, iar sancțiunea aplicabilă calificată penalitate, urmând regimul juridic prevăzut de Codul de procedură fiscală, inclusiv în ceea ce privește procedura de contestare prevăzută de art. 205 și următoarele din cod.

Decizia nr. 3896 din 3 octombrie 2012

Prin acțiunea formulată la data de 12 august 2011, SC 0 SA a

chemat în judecată Administrația Fondului pentru Mediu, solicitând anularea deciziei de impunere nr. 2/17 martie 2011 și a deciziei emise în soluționarea contestației nr. 32/19 mai 2011, prin care s-au stabilit în sarcina societății obligații fiscale în valoare de 59.205.056 lei, cerând și suspendarea executării actelor administrative până la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

În subsidiar, reclamanta a cerut anularea parțială a deciziei de impunere și a deciziei emise în soluționarea contestației și înlocuirea sancțiunii pecuniare aplicate de pârâtă cu o amendă contravențională de cel mult 50.000 lei.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că i-a fost aplicată sancțiunea pecuniară prevăzută de Hotărârea Guvernului nr.780/2006, întrucât nu a depus până la 30 aprilie 2010 un număr de 143.437 certificate de emisii de gaze cu efect de seră.

S-a arătat că regimul sancționator al faptei imputate este cel al răspunderii contravenționale, reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și în mod eronat s-a procedat la emiterea deciziei de impunere supusă regimului stabilit de Codul de procedură fiscală.

Prin sentința nr. 429 din 19 octombrie 2011, Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea și a dispus atât anularea celor două decizii contestate, cât și suspendarea executării deciziei de impunere până la soluționarea irevocabilă a fondului cauzei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că în raport de prevederile art. 28, art. 28¹ și art. 29 din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 – în forma în vigoare la data de 30 aprilie 2010- nerespectarea obligației depunerii certificatelor de emisii de gaze cu efect de

seră constituie contravenție, supusă regimului sancționator prevăzut de Ordonanța Guvernului nr.2/2001.

Instanța a mai constatat, pe de o parte, nulitatea actului constatator, care trebuia întocmit sub formă de proces verbal de către Garda Națională de Mediu, iar, pe de altă parte, intervenirea prescripției aplicării sancțiunii contravenționale prin depășirea termenului de 6 luni de la data săvârșirii faptei, prevăzut de art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

Referitor la cererea de suspendare a executării, instanța a reținut că sunt îndeplinite cerințele art. 15 din Legea nr. 554/2004, referitoare la existența cazului bine justificat și la necesitatea prevenirii unei pagube iminente.

Împotriva sentinței a declarat recurs Administrația Fondului pentru Mediu, criticând atât soluția dată fondului cauzei, cât și admiterea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere.

Referitor la îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 15 din Legea nr. 554/2004, pârâta a învederat că instanța a apreciat în mod eronat că se regăsesc atât cazul bine justificat cât și cerința iminenței pagubei, ignorând dispozițiile art. 9 alin.1 și art. 11 alin.2² din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul de Mediu.

Pe fondul litigiului, pârâta a arătat că, aplicând penalitatea de 100 Euro pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă, a acționat în limitele competenței recunoscute de normele legale în vigoare, respectiv Hotărârea Guvernului nr. 1300/2010 de modificare a Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 și de asemenea, de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 196/2005.

Astfel, potrivit reglementărilor menționate, autoritatea

pârâtă, primind comunicarea referitoare la situația operatorilor care nu au restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, întocmită de Agenția Națională pentru Protecția Mediului, a aplicat reclamantei penalitatea prevăzută de lege.

Pârâta a mai arătat că instanța de fond a constatat în mod eronat aplicabilitatea răspunderii contravenționale potrivit Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, reținând și prescripția dreptului de aplicare a sancțiunii, deși regimul juridic al penalității ce a fost dispusă prin decizia de impunere este cel prevăzut de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 196/2005 și Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Prin întâmpinare, reclamanta a invocat faptul că decizia de impunere contestată nu respectă cerințele legale de formă, întrucât în versiunea în vigoare la 30 aprilie 2010 a Hotărârii Guvernului nr.780/2006 – termenul limită pentru depunerea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră – constatarea faptei și aplicarea sancțiunii ar fi trebuit făcute prin proces verbal de către Garda Națională de Mediu și nu prin decizie a autorității pârâte.

Reclamanta a precizat că fapta imputată constituie contravenție, astfel cum a reținut instanța de fond, regimul sancționator fiind cel reglementat de Ordonanța Guvernului nr.2/2001 și nu cel stabilit de Codul de procedură fiscală.

În raport de data săvârșirii contravenției – 30 aprilie 2010 – a mai arătat reclamanta, sancțiunea contravențională s-a prescris în termenul de 6 luni prevăzut de art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și oricum, suma stabilită depășește maximul general de 50.000 lei.

Prin întâmpinare, reclamanta a mai precizat că

sanționarea sa este complet lipsită de temei, întrucât societatea nu a generat emisii de gaze cu efect de seră în exces față de cota alocată nefiind astfel îndeplinite condițiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 780/2006.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de motivele invocate și de prevederile art. 304 și 304¹ Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursurile sunt fondate, urmând a fi admise și a se dispune casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

Astfel, instanța de fond a constatat în mod nejustificat nulitatea absolută a deciziei de impunere, motivat de faptul că a fost întocmită de o autoritate ce nu avea competența legală.

La data emiterii actului administrativ contestat, 17 martie 2011, atât Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 196/2005 cât și Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, fuseseră modificate prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 115/2010 și respectiv, Hotărârea Guvernului nr.1300/2010, intrând în vigoare și Ordinul nr. 1004/3 martie 2011 al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Potrivit noilor reglementări, situația operatorilor ce nu au restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră pentru fiecare tonă de dioxid de carbon emisă se constată de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului care o comunică Administrației Fondului pentru Mediu, căreia îi revine astfel competența de a emite decizie de impunere privind aplicarea penalității prevăzute de art. 9 alin.1 lit.ș din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 modificată și completată.

Sub acest aspect, pârâta a arătat că a primit comunicarea nr. 1/240/IN/19 ianuarie 2011 prin care Agenția Națională pentru Protecția Mediului a prezentat situația operatorilor

care nu au restituit certificate de emisii de gaze cu efect de seră în condițiile legii, precum și numărul de certificate nerestituite, între care se regăsește și reclamanta.

Referitor la săvârșirea faptei ce a determinat aplicarea penalității, instanța de fond a reținut că urmează regimul sancționator prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, fiind o contravenție, epuizată la 30 aprilie 2010, aplicarea amenzii contravenționale fiind astfel prescrisă.

Curtea constată însă că data săvârșirii faptei nu a fost corect reținută împrejurare în raport de care, față de modificările legislative intervenite în anul 2010, nici regimul juridic sancționator aplicabil nu a fost bine stabilit.

Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră a suferit în anul 2010 mai multe modificări și completări, prin Hotărârea Guvernului nr. 133/2010, Hotărârea Guvernului nr. 399/2010 și Hotărârea Guvernului nr.1300/2010.

Potrivit art. 28 alin.1 din hotărâre, în varianta introdusă prin Hotărârea Guvernului nr. 1300/2010, pentru nerespectarea obligației de restituire până la data de 30 aprilie a fiecărui an a unui număr de certificate de emisii de gaze cu efect de seră se aplică o penalitate de 100 Euro, echivalentă în lei, pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă, ce constituie venit la Fondul pentru Mediu.

În conformitate cu dispozițiile art. 11 alin.2² din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 196/2005 modificată și completată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 115/2010, sumele încasate ca urmare a aplicării penalității de 100 Euro pentru fiecare tonă de dioxid de carbon

emisă, plătită de operatorul ce nu a restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, se stabilesc prin decizie.

Potrivit art. 11 alin.5 din ordonanță deciziile și declarațiile privind stabilirea creanțelor la bugetul Fondului pentru Mediu constituie titluri de creanță, iar în conformitate cu prevederile art. 12, contribuțiile taxele, penalitățile și alte sume ce constituie astfel de venituri urmează regimul juridic al impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, reglementat de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul procedură fiscală.

Așadar, prin noile reglementări, a fost schimbat regimul juridic al faptei și al sancțiunii pecuniare aplicabile operatorilor care nu respectă obligația de a depune certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, fapta nemaifiind contravenție, iar sancțiunea aplicabilă calificată penalitate, urmând regimul juridic prevăzut de Codul de procedură fiscală, inclusiv normele privind procedura de contestare prevăzută de art. 205 și următoarele din cod.

Cât privește epuizarea faptei constând în nedepunerea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, în raport de caracterul continuu al inacțiunii nu se poate susține că aceasta s-ar fi consumat la data de 30 aprilie 2010, termenul limită prevăzut de Hotărârea Guvernului nr. 780/2006.

Revine astfel instanței de trimitere obligația de a stabili pe bază de probe data la care reclamanta, atenționată despre depășirea termenului, a depus certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, dată în raport de care fapta constatată constituie sau nu contravenție și urmează regimul juridic prevăzut fie de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, fie de Codul de procedură fiscală.

Sub acest aspect, reclamanta a susținut, fără a prezenta dovezi că a depus certificatele la 28 iunie 2010, în timp ce în decizia de soluționare a contestației nr. 32/19 mai 2011 se reține că la data de 19 ianuarie 2011, la care Agenția Națională pentru Protecția Mediului a informat Administrația Fondului pentru Mediu despre faptul că societatea nu a respectat prevederile art. 18 alin.2 din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, SC O SA nu depusese certificatele de emisii.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea va casa sentința atacată cu trimitere pentru completarea probelor, inclusiv acte lămuritoare, despre data depunerii certificatelor de emisie provenite de la Agenția Națională pentru Protecția Mediului.

Referitor la recursul privind soluția de suspendare a executării deciziei de impunere până la rămânerea irevocabilă a hotărârii, Curtea constată că instanța de fond nu a motivat îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 15 din Legea nr. 554/2004, privind existența cazului bine justificat și necesitatea prevenirii unei pagube iminente, urmând ca la rejudecarea cauzei să se reia și discutarea cererii de suspendare a executării actelor administrative atacate.

**Peste 50% dintre companiile
de impact în economia
românească sunt în**

dificultate

Peste 50% dintre companiile de impact în economia românească sunt în dificultate, România aflându-se, în 2015, pe primul loc în Europa de Est după numărul de insolvențe la mia de companii active, se arată într-un studiu realizat de o companie specializată în analiză și prognoză, remis luni AGERPRES.

Deși numărul dosarelor de insolvență a scăzut în ultimii trei ani, peste 50% din companiile care intră în insolvență au raportat o pierdere dublă și o creștere a gradului de îndatorare în 2015 față de 2014. România se află pe penultimul loc în Europa de Est după numărul de companii active la 1.000 locuitori, spun specialiștii CITR.

‘Indicatorii macroeconomici au raportat o creștere în 2015, iar piața din România a fost în atenția investitorilor străini, în principal prin portofoliile de credite NPL (împrumuturi neperformante – n.r.) tranzacționate pe piață. Privind strict cantitativ, insolvențele au scăzut ca număr și există alocări de cash semnificative ale investitorilor pentru piața est-europeană. Însă economia românească este una a IMM-urilor, consolidată de puținele companii multinaționale ce susțin un număr mare de companii de talie mică și medie supraîndatorate. Raportul dintre companiile relevante și companiile aflate în dificultate și insolvență iminentă s-a menținut constant în ultimii trei ani. Problemele netratate la nivel micro nu vor conduce la un ritm predictibil și constant al creșterii economice’, atrage atenția Andrei Cionca, președinte CITR Group și CEO CITR.

Curtea Constituțională a invalidat articolul 18 din Statutul polițistului

Curtea Constituțională a invalidat articolul 18 din Statutul polițistului (lege organică), ce prevede că posturile de conducere se stabilesc prin concurs organizat pe bază de ordin de ministru. Decizia 172 a CCR, din 24 martie 2016, publicată luni, 25 aprilie 2016, în Monitorul Oficial, a stabilit că articolul 18 din Statutul polițistului contravine art.1 alin.(4) din Constituție referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat (prin delegarea unei competențe ce aparține în exclusivitate legiuitorului către un membru al Guvernului), precum și art.1 alin.(5) din Constituție, în componenta sa referitoare la previzibilitatea legii. Consecința este că Guvernul va trebui să modifice Statutul polițistului (Legea 360/2002) prin ordonanță de urgență, pentru a nu fi blocate numirile în posturile de conducere din Poliție.

Nu este prima intervenție a CCR asupra Statutului polițistului. De fapt, este una dintre cele trei sesizări în admise doar în ultimele șase luni.

de
ci
zi
a
nr
.
63
7
di
n
13
oc

to
mb
ri
e
20
15
,
Cu
rt
ea
Co
ns
ti
tu
ți
on
al
ă
a
ad
mi
s
ex
ce
pți
ia
de
ne
co
ns
ti
tu
ți
on
al
it
at

e
a
un
or
pr
ev
ed
er
i
pr
iv
in
d
ev
al
ua
re
a
ac
ti
vi
tă
ți
i
și
a
co
nd
ui
te
i
po
li
ți
st
ul
ui

,
co
ns
ta
tâ
nd
că
ev
al
ua
re
a
ac
ti
vi
tă
ți
i
și
a
co
nd
ui
te
i
po
li
ți
st
ul
ui
ți
ne
de
st
at
ut

ul
ac
es
tu
ia
și
,
pr
in
ur
ma
re
,
tr
eb
ui
e
re
gl
em
en
ta
tă
pr
in
le
ge
or
ga
ni
că
.

Pe cale de consecință, la mijlocul lunii februarie, Guvernul a aprobat un proiect de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, prin care sunt introduse noi reglementări referitoare la evaluarea

activității și a conduitei polițistului.

Judecătoria CCR a constatat, marți 19 aprilie 2016, că și dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, potrivit căroră „Procedura și cazurile de modificare și/ sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor”, contravin art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, care stipulează ca statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică. Curtea a mai constatat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, și art. 1 alin. (5), întrucât dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 delegă reglementarea acestor aspecte esențiale ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine. Această decizie încă nu a fost publicată.

Execuția bugetului general consolidat în perioada 1.01–31.03.2016

Execuția bugetului general consolidat pe primele trei luni ale anului 2016 s-a încheiat cu un **excedent de 3 miliarde de lei**, respectiv 0,4% din PIB, față de 4,9 miliarde de lei, respectiv 0,7% din PIB, înregistrat la aceeași perioadă a anului 2015.

1. Veniturile bugetului general consolidat în sumă de 55,6 miliarde de lei, reprezentând 7,3% din PIB, au fost cu 1,1% mai mari în termeni nominali față de aceeași perioadă a anului precedent.

S-au înregistrat creșteri față de aceeași perioadă a anului precedent la încasările din: impozitul pe profit (+26,2%), taxa pe utilizarea bunurilor (+18,0%), accize (+6,2%) și contribuții de asigurări sociale (+5,2%).

În ceea ce privește încasările din TVA, acestea au înregistrat o scădere față de aceeași perioadă a anului 2015 de 1,7% întrucât au fost afectate atât de reducerea cotei standard de TVA de la 24% la 20% începând cu 1 ianuarie 2016, cât și de introducerea unei cote reduse la alimente de 9% aplicată de la 1 iunie 2015. Încasările din TVA sunt însă cu 1,9% peste nivelul prognozat aferent trimestrul I 2016, creșterea consumului compensând într-o măsură semnificativă reducerea TVA.

Încasările din contribuții de asigurări sociale la bugetul de asigurări sociale au fost mai mari cu 5,2% față de aceeași perioadă a anului trecut, în condițiile în care încasările la acest buget sunt influențate negativ de creșterea volumului vărsămintelor la Pilonul II de pensii, datorită creșterii cotei de contribuții de la 5% în anul 2015, la 5,1% în anul 2016.

Menționăm, de asemenea și aplicarea Legii 223/2015 privind pensiile militare de stat, prin care nu se mai plătesc la bugetul asigurărilor sociale de stat contribuțiile de asigurări sociale aferente angajatorului din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale.

La nivelul administrațiilor locale s-au înregistrat, de asemenea, creșteri față de anul precedent la veniturile nefiscale cu 15,0%, taxa pe utilizarea bunurilor cu 0,7%, în timp ce la impozite și taxe pe proprietate s-a înregistrat o scădere de 20,4% din cauza amânării cu două luni a termenului de plată a impozitului pe proprietate. Termenul s-a extins până la 30 iunie, dată până la care se aplică o reducere de 10% la plata integrală a impozitului pe locuință, terenuri și mașini.

2. Cheltuielile bugetului general consolidat, în sumă de 52,6 miliarde de lei, au crescut în termeni nominali cu 5,0% față de aceeași perioadă a anului precedent, dar s-au redus cu 0,1 puncte procentuale ca pondere în PIB.

Cheltuielile de personal au crescut cu 8,1% față de aceeași perioadă a anului precedent. Acestea sunt determinate în principal de majorările salariale acordate în a doua parte a anului 2015, respectiv 12% pentru personalul din instituțiile publice locale, 25% pentru personalul din sistemul public sanitar și a personalului din sistemul public de asistență socială, 15% pentru personalul din învățământ, 10% pentru personalul din sistemul bugetar exclusiv sănătate, învățământ și asistență socială, precum și majorarea salariului minim brut pe țară cu 75 de lei începând cu 1 iulie 2015. Menționăm că în analiza cheltuielilor de personal trebuie ținut cont de faptul că în trimestrul I 2015 s-a plătit prima tranșă aferente plăților drepturilor stabilite prin hotărâri judecătorești în sumă de aproximativ 1,5 miliarde lei.

Cheltuielile cu bunuri și servicii au crescut cu 2,5% față de aceeași perioadă a anului precedent.

Cheltuielile cu asistența socială au crescut față de aceeași perioada a anului precedent cu 6,8% datorită, în principal, majorării cu 5% a punctului de pensie începând cu 1 ianuarie 2016 și a dublării alocației de stat pentru copii începând cu 1 iunie 2015.

Cheltuielile pentru investiții, care includ cheltuielile de capital, precum și cele aferente programelor de dezvoltare finanțate din surse interne și externe, au fost de 4,4 miliarde lei, respectiv 0,6% din PIB, cu aproximativ 29% mai mult față de aceeași perioadă a anului precedent.

ICCJ – Ordin prin care s-a aprobat structura organizatorică a unei autorități publice centrale. Caracterul actului

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004

Legea nr. 24/2000, art. 11 alin. (1)

Potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative: "În vederea intrării lor în vigoare (...) ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ordinul prin care a fost aprobată structura organizatorică centrală și teritorială a unei autorități publice, statele de funcții ale acesteia precum și regulamentele pentru realizarea testării profesionale a funcționarilor publici și personalului contractual din cadrul acestei autorități – fiind aplicabil unor situații strict determinate și producând efecte juridice în raport cu un număr determinat/determinabil de persoane – are caracterul unui act administrativ individual iar nu al unui act administrativ normativ, nefiind prin urmare supus condiției publicării în Monitorul Oficial, prevăzută de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000.

Decizia nr. 4343 din 25 octombrie 2012

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava – Secția de Contencios administrativ și Fiscal, precizată ulterior, reclamantul BA a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Autoritatea Națională a Vănilor și Agenția Națională de Administrare Fiscală, constatarea nulității examenului organizat în baza pct.5 din Ordinul nr.2407/ 04.07.2011, emis de A.N.A.F, anularea Ordinului nr.7126/ 02.08.2011, emis de Autoritatea Națională a Vănilor (A.N.V.) și a operațiunilor administrative care stau la baza emiterii acestuia; repunerea sa în situația anterioară prin reintegrarea în funcția de inspector vamal grad profesional principal la Biroul Vamal X; obligarea pârâtei la plata despăgubirilor echivalente drepturilor salariale, actualizate în funcție de rata inflației, începând cu data de 8.08.2011 și până la data reintegrării; suspendarea executării Ordinului A.N.V. nr.7126/2.08.2011, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că, prin Ordinul nr.7126/ 02.08.2011 s-a dispus încetarea raportului de serviciu prin eliberarea sa din funcția publică teritorială de execuție de inspector vamal grad profesional principal gradația 5 clasa de salarizare 48 la Biroul Vamal X, în baza art.97 lit. c) și art. 99 alin.(1) lit. b), alin.(3) și (5) din Legea nr.188/ 1999.

La baza emiterii ordinului contestat au stat Ordinul nr.2406 și Ordinul nr.2407 din 4.07.2011, emise de Președintele A.N.A.F., reglementând structura organizatorică a A.N.V., precum și Regulamentul pentru Organizarea și desfășurarea examenului de testare profesională a funcționarilor publici pentru ocuparea posturilor vacante.

Reclamantul a criticat Ordinul A.N.V. nr.7126/ 02.08.2011 pentru nerespectarea dispozițiilor legale incidente în cazul reorganizării autorității publice, arătând și că nu i s-a acordat un preaviz efectiv de 30 de zile calendaristice de la

data reducerii postului, nici nu i s-a oferit lista posturilor vacante pentru care ar fi putut opta.

Reclamantul a mai susținut că Ordinele 2406, nr.2407 din 4.07.2011, emise de A.N.A.F. și Ordinul A.N.V. nr.2619/15.07.2011 nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, și astfel sunt lipsite de orice efect și forță legală. În consecință, actele administrative individuale emise în baza acestor ordine sunt nule absolut.

Reclamantul a mai argumentat, în esență, că ordinele criticate nu respectă dispozițiile Legii nr.188/1999, ale H.G. nr.611/2008 și ale Codului Muncii, în condițiile în care A.N.A.F. și A.N.V. au vacantat posturi legal ocupate fără respectarea procedurii de repartizare a funcționarilor fără examen, au decis organizarea unui examen general, au publicat bibliografia și tematica de examen cu numai cinci zile înaintea desfășurării acestuia și nu au asigurat publicitatea concursului.

Prin Sentința civilă nr.386 din 17 noiembrie 2011, Curtea de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal a suspendat executarea Ordinului A.N.V. nr.7126 din 02.08.2011 până la soluționarea irevocabilă a fondului cauzei.

Prin Sentința civilă nr.72 din data de 27 februarie 2012, Curtea de Apel Suceava – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a admis în parte acțiunea reclamantului BA și, în consecință, a anulat examenul organizat de pârâta Autoritatea Națională a Vănilor în perioada 18 – 29 iulie 2011 în ceea ce îl privește pe reclamantul BA, a anulat Ordinul nr. 7126/02.08.2011 emis de Autoritatea Națională a Vănilor, a dispus reintegrarea reclamantului BA în funcția publică de inspector vamal grad profesional principal la Biroul Vamal X, a obligat pârâta Autoritatea Națională a Vănilor să plătească reclamantului o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și recalculat de care ar fi beneficiat începând cu data de

8.08.2011 până la data reintegrării efective și a obligat ambele părți la plata, către reclamant, a sumei de 1874 lei, cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță reținut că Ordinul contestat – nr.7126/ 2.08.2011 – prin care s-a dispus eliberarea reclamantului din funcția publică deținută, a fost emis în temeiul H.G. nr. 110/2009, a Ordinului nr.2406/ 2011 și a Ordinului nr.2407/2011, emise de A.N.A.F., prin care s-a aprobat structura organizatorică a Autorității Naționale a Vămirilor și statutul de funcții, și care nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, deși exista această obligație potrivit dispozițiilor art. 11 din Legea nr.24/2000 și art.5 alin.(4) din H.G. nr. 110/2009.

Curtea a apreciat că Ordinul nr.2406/2011 și Ordinul nr.2407/2011 au caracter normativ, iar nepublicarea lor în Monitorul Oficial atrage sancțiunea inexistenței lor și, pe cale de consecință, a inopozabilității, astfel încât efectele juridice ale acestora nu îi pot fi opuse reclamantului.

Întrucât Ordinul nr.7126/ 02.08.2011 are ca temei Ordinele nr.2406 și 2407, acte care nu îi sunt opozabile reclamantului datorită sancțiunii inexistenței, ordinul atacat este lovit de sancțiunea nulității, fiind emis în baza unor acte normative afectate de vicii de legalitate capitale.

Pentru aceleași considerente, a arătat instanța de fond, examenul organizat de A.N.V. este nul în ceea ce îl privește pe reclamant, efectele nulității neputându-se extinde asupra celorlalte persoane care au participat la concurs și nu sunt părți în acest dosar .

Curtea a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a părții Agenția Națională de Administrare Fiscală, invocată de către aceasta, cu privire la Ordinul nr.7126 din 02.08.2011, emis de Autoritatea Națională a Vămirilor, reținând că raportul juridic dedus judecății este născut între persoana vătămată –

reclamant și autoritatea emitentă a actului administrativ – pârâta Autoritatea Națională a Vămilelor, instituție cu personalitate juridică, cu buget și patrimoniu proprii, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, astfel că preavizul și ordinul de eliberare din funcție a reclamantului nu pot genera obligații în sarcina pârâtei Agenția națională de Administrare Fiscală.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtele Autoritatea Națională a Vămilelor prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Iași și Agenția Națională de Administrare Fiscală.

În recursul formulat de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Iași, în numele și pentru A.N.V., a fost invocat motivul prevăzut la art.304 pct.9, în condițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă și au fost susținute, în esență, următoarele critici:

– în mod greșit a reținut instanța de fond inexistența ordinelor nr.2406, nr.2407 și nr.2619 pentru motivul că aceste acte administrative nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I;

– în mod greșit a reținut instanța de fond incidența, în privința acestor ordine, a prevederilor art.11 din Legea nr.24/2000;

– în mod greșit a reținut instanța de fond că ordinele respective ar avea caracter normativ;

– instanța de fond a ignorat faptul că ordinele respective se referă la situații concrete, punctuale și se adresează unui număr determinat de persoane, neproducând efecte *erga omnes*, fiind emise în aplicarea H.G. nr.565/2011, care nu a prevăzut obligația publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pe fondul cauzei, recurenta a susținut că procesul de reorganizare și de reducere a posturilor, inclusiv a postului deținut de reclamant, a fost real și efectiv, iar concursul a fost organizat cu respectarea prevederilor legale și a dispozițiilor regulamentare.

În concluzie, s-a cerut admiterea recursului, cu consecința respingerii acțiunii formulate, ca neîntemeiată.

3.2. În recursul formulat de Agenția Națională de Administrare Fiscală a fost invocat motivul de recurs prevăzut la art.304 pct.9, în condițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, susținând în esență, că instanța de fond a reținut în mod greșit că Ordinele nr.2406 și nr.2407 ar avea caracter normativ și că ar fi existat obligația publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Astfel, a argumentat autoritatea recurentă, cele două ordine au fost emise în aplicarea H.G. nr.565/2011 prin care a fost modificată H.G. nr.110/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale a Vămirilor, fiind aplicabile unor situații și unor persoane determinate și limitate, ceea ce le face să aibă caracter individual, iar nu normativ, nefiind incidente prevederile art.11 din Legea nr.24/2000.

În concluzie, a cerut admiterea recursului și respingerea acțiunii în ceea ce privește capătul de cerere referitor la anularea Ordinului nr.2406/2011 și Ordinului nr.2407/2011.

3.3. Intimatul-reclamant BA a depus întâmpinare prin care a răspuns criticilor recursurilor formulate, susținând, în esență, că hotărârea atacată este legală și temeinică, instanța de fond reținând în mod judicios și argumentat caracterul normativ al actelor administrative care au stat la baza eliberării sale din funcție și organizarea concursului.

În ceea ce privește recursul formulat de A.N.A.F., intimatul-reclamant a învederat că instanța de fond, prin Sentința nr.72

din 27.02.2012 a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a acestei autorități, astfel încât recursul său trebuie respins pe excepția lipsei de interes.

În ceea ce privește recursul formulat de A.N.V., intimatul-reclamant a solicitat să fie respins ca nefondat.

În ceea ce privește recursul formulată de A.N.A.F., Înalta Curte constată că autoritatea recurentă nu justifică un interes în promovarea acestei căi de atac, din moment ce, în privința Ordinului nr.7126/2011, a fost admisă excepția pe care a invocat-o pentru lipsa calității sale procesuale pasive, iar în privința Ordinului nr.2406/2011 și Ordinului nr.2407/2011 instanța de fond nu a dispus anularea acestora, așa cum în mod greșit a susținut A.N.A.F. în recursul formulat.

În ceea ce privește recursul formulat de A.N.V., rezultă că este întemeiat pentru considerentele și în limitele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat în expunerea rezumativă la pct.2 al acestor considerente, instanța de fond și-a fundamentat și argumentat soluția pe faptul că Ordinul nr.7126/2011 pe care l-a și anulat, are ca temei juridic Ordinul nr.2406/2011 și Ordinul nr.2407/2011, care sunt inexistente, nefiind publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, așa cum prevăd dispozițiile art.11 din Legea nr.24/2000 în privința actelor cu caracter normativ.

Deci, cu alte cuvinte, soluționarea cauzei depinde de calificarea celor două ordine, ca acte administrative cu caracter normativ sau acte administrative cu caracter individual, în raport cu care prevederile art.11 din Legea nr.24/2000 sunt sau nu aplicabile.

Criteriile principale, în raport cu care actele administrative se clasifică în acte cu caracter normativ și acte cu caracter individual sunt, pe de o parte scopul pentru care acestea au

fost adoptate sau emise și, pe de altă parte, întinderea efectelor juridice produse.

Astfel, în ceea ce privește primul criteriu, în doctrină este unanim acceptat că actele administrative cu caracter normativ sunt adoptate/ emise în scopul organizării executării legii/ dispozițiilor legale, în timp ce actele administrative cu caracter individual se emit totdeauna exclusiv pentru punerea în aplicare, pentru aplicarea în concret a legii/ dispozițiilor legale.

Or, în cauză, este necontestat, că cele două ordine au fost emise pentru aplicarea în concret a dispozițiilor H.G. nr.565/2011 care a modificat și completat H.G. nr.110/2009 privind organizarea și funcționarea A.N.V., având astfel caracterul unor acte administrative cu caracter individual.

În ceea ce privește întinderea efectelor produse, actele administrative cu caracter normativ conțin reguli/ norme cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, astfel că produc efecte juridice *erga omnes* față de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situație strict determinată și produc efecte fie față de o singură persoană, fie față de un număr determinat sau determinabil de persoane.

Or, în cauză, cele două ordine au aprobat structura organizatorică centrală și teritorială a A.N.V. și, respectiv, statele de funcții ale acestora, precum și regulamentele pentru realizarea testării profesionale a funcționarilor publici și personalului contractual din cadrul structurilor A.N.V., fiind astfel aplicabile în situații strict determinate și producând efecte juridice în raport cu un număr determinant/ determinabil de persoane, fiind astfel și din acest punct de vedere acte administrative cu caracter individual.

Deci, aprecierile și argumentele instanței de fond sunt lipsite de temei, astfel încât dispozițiile art.11 din Legea nr.24/2000 nu sunt aplicabile în privința ordinelor respective, neexistând obligația publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, ci doar a ceea a aducerii lor la cunoștința celor vizați, ceea ce s-a făcut prin comunicarea lor la toate structurile A.N.V. și pe pagina web a acestei autorități, operațiuni necontestate în cauza de față.

În concluzie, recursul va fi admis, iar soluția va fi casată, urmând ca dosarul să fie trimis aceleiași Curți pentru rejudecarea cauzei.

ICCJ – Funcționar public. Ordin de sancționare disciplinară. Dispunerea sancțiunii fără audierea persoanei cercetate disciplinar

Legislație relevantă:

Legea nr. 188/1999, art. 78 alin. (3)

Potrivit art. 78 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici „sancțiunile disciplinare nu pot fi aplicate decât după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public. Audierea funcționarului public trebuie consemnată în scris, sub

sanctiunea nulității. Refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri sau de a semna o declarație privitoare la abaterile disciplinare care i se impută se consemnează într-un proces-verbal”.

Față de conținutul acestor prevederi, este nelegal ordinul de sancționare emis fără îndeplinirea procedurii de citare a persoanei cercetate disciplinar, existența procesului-verbal privind refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri nefiind de natură să acopere viciul cercetării prealabile atunci când de la dosarul procedurii lipsesc dovezile de comunicare ale citațiilor transmise celui cercetat.

Decizia nr. 4787 din 15 noiembrie 2012

Reclamantul RG a chemat în judecată Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale (CNPAS), solicitând anularea în tot a Ordinului nr. 1492/14.01.2009 și acordarea de despăgubiri pentru daunele materiale și morale suferite prin emiterea respectivului ordin.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că actul administrativ atacat are la bază propunerea Comisiei de disciplină constituită cu încălcarea prevederilor art. 79 alin.2 din Legea nr. 188/1999 și a art.4 alin.1 din Hotărârea Guvernului nr. 1344/2001.

A mai arătat că la data constituirii Comisiei de disciplină singura organizație constituită potrivit legii era Sindicatul Salariaților din CNPAS reclamantul fiind președintele acestuia.

Raportul Comisiei de disciplină și concluziile Comisiei, a arătat recurentul, încalcă dispozițiile art. 77 alin.3 lit.d din Legea nr. 188/1999, întrucât aceasta nu a făcut individualizarea pedepsei precum și prevederile art. 78 alin.3, prin aceea că sancțiunea a fost luată fără audierea reclamantului.

S-a mai arătat de către reclamant că au fost încălcate și dispozițiile art. 91 din Legea nr. 188/1999 întrucât în mod abuziv a fost retrogradat și mutat, deși mutarea nu poate fi făcută decât în condițiile legii, mutarea temporară putându-se efectua pe o perioadă de maxim 6 luni și nu pe o perioadă de 1 an așa cum în mod incorect și ilegal s-a stabilit prin ordinul atacat.

Pe de altă parte, a susținut reclamantul, bugetul CNPAS este separat de bugetul Direcției Generale de Accidente și Boli Profesionale, fapt ce face imposibilă nu numai plata salariului ci și mutarea sa la această Direcție Generală.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale a solicitat să se constate că Ordinul Președintelui Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale nr. 1492/14 decembrie 2009 este legal, solicitând să se suspende cauza de față până la pronunțarea unei hotărâri irevocabile cu privire la cererea de anulare a Ordinului CNPAS nr. 799 din 15 iulie 2009 și să se respingă cererea de anulare a Ordinului Președintelui CNPAS nr. 1492/14.12.2009.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Secția contencios administrativ și fiscal prin sentința civilă nr. 3935/14.10.2010 a respins excepția lipsei de obiect și a admis în parte acțiunea reclamantului, dispunând anularea Ordinului nr. 1492/14.12.2009 emis de pârâtă.

De asemenea, a obligat pârâta la plata către reclamant a diferenței dintre drepturile salariale ce i s-ar fi cuvenit pentru funcția de director al Direcției Contencios și Executare Silită și drepturile salariale primite efectiv pentru funcția în care a fost retrogradat prin ordinul anulat corespunzător perioadei între data emiterii Ordinului nr. 1492/14.12.2009 și data emiterii Ordinului nr. 702/16.08.2010.

A respins în rest acțiunea.

Soluționând cu prioritate excepția lipsei de obiect a acțiunii invocată de pârâtă, Curtea a constatat că această excepție de fond peremptorie și absolută este neîntemeiată, întrucât Ordinul nr. 1492/14.12.2009 emis de pârâtă este un act administrativ prin care s-a aplicat o sancțiune disciplinară și care a produs consecințe juridice până la emiterea Ordinului nr. 702/16.08.2010, emis tot de pârâtă, ordin care nu are aptitudinea să înlăture consecințele deja produse, iar pe calea acțiunii de față se urmărește anularea tuturor efectelor actului administrativ contestat.

Pe fondul cauzei, instanța a reținut că actul administrativ atacat are la bază cercetarea disciplinară și propunerea unei Comisii de disciplină constituită cu încălcarea prevederilor art. 79 alin.2 din Legea nr. 188/1999 și art. 4 alin 1 din HG nr. 1344/2001, incluzând reprezentanții unui sindicat care nu avea personalitate juridică.

S-a mai reținut că actul administrativ atacat încalcă și prevederile art. 78 alin.3 din Legea nr. 188/1999, întrucât sancțiunea a fost luată fără audierea reclamantului.

De asemenea, s-a reținut că nici dispozițiile art. 77 alin.4 din actul normativ susmenționat nu a fost respectat, deoarece nu s-a făcut o aplicare corectă a criteriilor de individualizare a sancțiunilor aplicate, nefiind indicate în cuprinsul actului administrativ contestat elementele concrete avute în vedere.

Împotriva acestei sentinței **au declarat recurs atât reclamantul RG, cât și pârâta Casa Națională de Pensii Publice**, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Casa Națională de Pensii Publice (CNPP) a apreciat că se impune admiterea recursului său și modificarea sentinței atacate pentru motivul prevăzut de **art. 304 pct.9 Cod**

procedură civilă, deoarece aceasta a fost dată cu interpretarea greșită a legii. Criticile sale au vizat, în sinteză, următoarele:

– greșit s-a reținut de către instanța fondului că actul administrativ atacat are la bază cercetarea administrativă și propunerea unei comisii de disciplină constituită cu încălcarea art. 79(2) din Legea nr. 188/1999 și art. 4(1) din HG nr. 1344/2001, în condițiile în care comisia de disciplină a fost constituită prin Ordinul CNPAS nr. 799/15 iulie 2009, emis în temeiul HG nr. 1344/2007, prin care s-a impus o nouă modificare a comisiei nominalizată de Ordinul nr. 490/5 mai 2009, deoarece unii membri titulari și unii membri supleanți au renunțat la această calitate, iar Ordinul nr. 799 nu a fost anulat irevocabil prin hotărâre judecătorească. S-a subliniat că Ordinul nr. 799/2009 nu a modificat componența comisiei cu privire la membrul titular și membrul supleant desemnați din partea organizației sindicale, nemulțumirea reclamantului fiind legată de faptul că ordinul nu desemnează membrii din cadrul Sindicatului Salariaților din Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale al cărui președinte era. De altfel, numirea unui membru din partea Sindicatului Salariaților din CNPAS ar fi incompatibilă cu judecarea cauzei ce a făcut obiectul dosarului nr.239/1 aprilie 2009 întrucât reclamantul era președintele organizației sindicale.

– în ceea ce privește reținerile instanței de fond potrivit cărora actul atacat încalcă prevederile art. 78(3) din Legea nr. 188/1999, sancțiunea fiind dispusă fără audierea reclamantului, recurenta a arătat că neaudierea reclamantului în cursul cercetării administrative nu poate fi imputată comisiei de disciplină deoarece este consecința refuzului acestuia de a se prezenta la termenul pentru care a fost citat. Prin atitudinea sa reclamantul a dorit în mod evident să tergiverseze soluționarea sesizărilor formulate la adresa sa, astfel

că s-a făcut aplicația art.39(6) din Hotărârea Guvernului nr. 1344/2007 conform căruia „refuzul persoanelor citate de a se prezenta la audieri se menționează în procesul verbal și nu împiedică desfășurarea cercetării administrative”;

– relativ la criteriile de individualizare a sancțiunii aplicate reclamantului, contrar celor susținute de instanță, recurenta a arătat că au fost respectate dispozițiile art. 77(4) din Legea nr. 188/1999 și ținându-se seama de gravitatea faptelor reținute în sarcina reclamantului (art. 77 alin.2 lit. d, g, i, j și k) conducătorul instituției a dispus prin Ordinul nr. 1492/14 decembrie 2009 retrogradarea din funcția publică în conformitate cu art. 77(3) lit.d) din Legea nr. 188/1999.

Cererea de recurs formulată de RG a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 304 pct.7, 8, 9 și 10 Cod procedură civilă, în motivarea ei punându-se accent pe necesitatea de a se sancționa abuzul comis de autoritatea pârâtă și prin obligarea acesteia la plata dobânzilor legale aferente de la data de 14 decembrie 2009 până la data de 16 august 2010 când, din nou, tot cu încălcarea legii a fost trecut pe o funcție de execuție, precum și la plata daunelor morale deoarece i s-au adus serioase prejudicii de imagine, imaginea sa publică având de suferit, la acestea adăugându-se și traumele psihice suferite prin sancționarea pe nedrept și privarea de drepturile salariale.

Prin întâmpinare, Casa Națională de Pensii Publice, a respins susținerile recurentului-reclamant arătând că în cauză nu s-au produs nici un fel de probatoriu care să dovedească producerea unei fapte ilicite cu vinovăție, un raport de cauzalitate între prejudiciul respectiv și fapta pârâtului sau producerea unor suferințe morale, cum de altfel a reținut și instanța de fond.

În ședința publică de la 15 noiembrie 2012, instanța de recurs a luat act de renunțarea la judecată de către

recurentul-reclamant a excepțiilor invocate, respectiv cea privind neconstituționalitatea art. 133(2) din Legea nr. 263/2010 (privind sistemul de pensii publice) și cea privind lipsa capacității juridice și a capacității de reprezentant a numitei DD – Președintele Casei Naționale de Pensii Publice.

Recursurile sunt nefondate. Prin Ordinul nr. 1492/14 decembrie 2009 Președintele CNPAS a sancționat disciplinar pe RG ce ocupa funcția publică de conducere de director-consilier, clasa I, gradul superior treapta de salarizare I în cadrul CNPAS –Direcția Generală Juridică – Direcția de Contencios și Executare Silită, cu retrogradarea în funcția publică de execuție de consilier, clasa I, grad profesional superior, treaptă de salarizare I din cadrul Direcției Generale de Accidente de Muncă și Boli Profesionale – Direcția de Acordare Prestații, pe o perioadă de 1 an, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 77(2) lit. d), g), i), j) și k) din Legea nr. 188/1999 (privind Statutul funcționarilor publici) R2 (art.1), începând cu data emiterii ordinului fiindu-i menținute celui sancționat drepturile salariale exclusiv indemnizația de conducere (art.2).

Reclamantul RG a cerut instanței de contencios administrativ a Curții de Apel București anularea actului administrativ individual menționat și obligarea pârâtei CNPAS la plata de despăgubiri pentru daunele materiale și morale suferite prin emiterea ordinului.

Așa cum se poate observa din considerentele sentinței recurate, judecătorul fondului a evaluat atât susținerile reclamantului cât și apărările pârâtei din perspectiva probatoriului administrat (înscrișuri) și a actului normativ aplicabil în materia funcționarilor publici, Legea nr. 188/1999 R2, conchizând, argumentat, că în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 se impune anularea Ordinului nr. 1492/14 decembrie 2003 și pe cale de consecință obligarea

autorității emitente la plata diferenței dintre drepturile salariale convenite pentru funcția pe care o ocupa reclamantul la data emiterii ordinului și cele efectiv primite pentru funcția în care a fost retrogradat pentru perioada cuprinsă între data emiterii ordinului contestat și data repunerii în funcția din care a fost retrogradat respectiv data de 16 august 2010, când a fost emis Ordinul nr. 702.

Probele administrate au evidențiat mai multe vicii care au afectat cercetarea administrativă, ca fază premergătoare în mod obligatoriu emiterii ordinului de sancționare disciplinară, acestea privind componența Comisiei de disciplină și desfășurarea cercetării disciplinare.

În speță Comisia de disciplină s-a constituit în baza Ordinului nr. 799/15.07.2009 emis de Președintele CNPAS (fila 135 dosar fond), moment la care singura organizație sindicală constituită potrivit legii și reprezentativă la nivel de unitate era Sindicatul Salariaților din CNPAS, constatându-se că Sindicatul Liber al CNPAS este reprezentativ la nivel de unitate prin sentința civilă nr. 7084/07.10.2009 a Judecătoriei Sectorului 2 București (definitivă și irevocabilă).

În acest context, corect s-a observat că în speță s-au încălcat prevederile art. 79(2) din Legea nr. 188/1999 R2 și cele ale art. 4(1) din HG nr. 1344/2007 (privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină), care în ce privește componența Comisiei de disciplină fac trimitere explicită și la „un reprezentant al organizației sindicale reprezentative sau, după caz, un reprezentant desemnat prin votul majorității funcționarilor publici pentru care este organizată comisia de disciplină, în cazul în care sindicatul nu este reprezentativ sau funcționarii publici nu sunt organizați în sindicat”.

Argumentelor expuse de judecătorul fondului, instanța de control judiciar adaugă și pe cel al anulării irevocabile a Ordinului de modificare a componenței Comisiei de disciplină nr. 799/15 iulie 2009 emis de CNPAS, prin președinte, prin decizia nr.5174/3 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal.

În considerentele acestei decizii se regăsește în mod clar și răspunsul la critica formulată de Casa Națională de Pensii Publice și care vizează aspectele de incompatibilitate în sensul în care reclamantul Radu Gheorghe Dănuț era și președintele Sindicatului Salariaților din Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale, cu sublinierea că sindicatul trebuia reprezentat pentru a se asigura un echilibru în componența comisiei de disciplină.

Și cea de-a doua critică adusă de Casa Națională de Pensii Publice sentinței este neîntemeiată în condițiile în care s-a constatat că în cadrul cercetării disciplinare, prealabile, au fost încălcate prevederile art. 78(3) din Legea nr. 188/1999 R2 potrivit căroră:

„Sanctiunile disciplinare nu pot fi aplicate decât după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public. Audierea funcționarului public trebuie consemnată în scris, sub sancțiunea nulității. Refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri sau de a semna o declarație privitoare la abaterile disciplinare care i se impută se consemnează într-un proces-verbal.”

Sub acest aspect în mod judicios instanța de fond a înlăturat apărările autorității pârâte potrivit căroră comisia de disciplină l-a citat pentru fiecare termen pe reclamant, neexistând dovezi ale comunicării unor astfel de citații către cel cercetat disciplinar.

În fine, în mod corect instanța fondului a reținut că deși

actul atacat este motivat în fapt și în drept, în aplicarea sancțiunii propuse de Comisia de disciplină (Raportul nr. 116/9 decembrie 2009) nu s-a procedat la o individualizare a sancțiunii așa cum cer dispozițiile art. 77(4) din Legea nr. 188/1999 R2, nefăcându-se trimitere la niciunul din criteriile menționate în acest text legal: cauzele și gravitatea abaterii disciplinare, împrejurările în care a fost săvârșită, consecințele abaterii, dar și comportarea generală a funcționarului public în timpul serviciului, existența în antecedentele funcționarului public a altor sancțiuni.

Nici criticile aduse de reclamant prin cererea de recurs nu vor fi primite, instanța de control judiciar reținând că dacă cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, nu același lucru se poate afirma atunci când sunt invocate anumite consecințe negative ale unei acțiuni sau inacțiuni, acestea neputând fi stabilite în absența oricăror dovezi sub acest aspect.

În speță, instanța fondului a apreciat corect că reclamantul nu a indicat în ce constă prejudiciul moral suferit și nici nu a probat acest lucru astfel că a respins cererea de acordare de daune morale.

De altfel, Înalta Curte consideră că prin însăși anularea actului vătămător s-a oferit recurentului-reclamant o reparație echitabilă și sub aspect moral.

În consecință, ambele recursuri au fost respinse.

Participarea României la reuniunea ECOFIN din aprilie

România s-a alăturat declarației inițiate de Franța, Germania, Spania, Italia și Marea Britanie pentru realizarea schimbului de informații privind acționariatul companiilor, trusturilor sau al altor entități relevante pentru administrațiile fiscale și alte instituții implicate în dosarele Panama. Tema a fost discutată vineri, la Amsterdam, în cadrul reuniunii ECOFIN la care au participat Ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu și secretarul de stat pe probleme de fiscalitate, Gabriel Biriș.

„Am fost primul stat care s-a alăturat inițiativei G5, aceasta reprezentând un instrument util în creșterea transparenței și combaterii evaziunii fiscale. Am considerat ca este necesară coordonarea acțiunilor tuturor administrațiilor fiscale ale statelor membre pentru analizarea și valorificarea datelor legate de tranzacțiile derulate de persoane fizice și juridice din Uniunea Europeană cu jurisdicțiile off-shore. Mecanismul de schimb automat de informații deja existent la nivel european poate fi utilizat pentru toate datele care pot proveni din analiza dosarului Panama”, a declarat Anca Dragu, Ministrul Finanțelor Publice.

Totodată, în contextul discuțiilor asupra Pactului de Stabilitate și Creștere, România a subliniat necesitatea asigurării că procesul de simplificare a regulilor furnizează echilibrul între stabilitate, predictibilitate și flexibilitate și ia în considerare nevoile statelor membre pentru angajare și creștere economică.

„Susținem inițiativa unor state membre de armonizare a perioadei prognozelor Comisiei cu cele ale statelor membre, respectiv de la 2 ani la 4 ani”, a declarat Anca Dragu. Inițiativa va fi analizată de Comisie la nivel tehnic în perioada următoare.

În cadrul întâlnirii ECOFIN, toate statele membre s-au alăturat declarației celor cinci țări. Pe agenda reuniunii s-au mai aflat teme legate Bugetul Uniunii Europene, consolidarea Uniunii Bancare, Sustenabilitatea Economică și Frauda în domeniul TVA.

Următoarea întâlnire ECOFIN va fi pe 25 mai, la Bruxelles.

Facilități pentru obținerea rapidă a actelor de identitate

În contextul măsurilor dispuse de conducerea Ministerului Afacerilor Interne pentru buna desfășurare a alegerilor locale, serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor de la nivelul întregii țări (SPCEP) au emis, în primele trei luni ale acestui an, 565.654 documente de identitate. În total, în primul trimestru al anului 2016 au fost eliberate cu 2.899 mai multe cărți de identitate decât în aceeași perioadă a anului trecut.

De asemenea, în prima jumătate a luni aprilie a.c. au fost emise, la nivel național, 99.178 de cărți de identitate, cu 7.212 mai multe față de prima jumătate a lunii aprilie a anului 2015, scăzând astfel numărul persoanelor care nu dețin acte de identitate valabile.

Eliberarea cărților de identitate și reînnoirea celor expirate este un demers important, inclusiv în vederea exercitării dreptului la vot, sens în care structura specializată a MAI a luat măsuri de a facilita cetățenilor eliberarea actelor de identitate.

În acest sens, persoanele care din motive medicale sunt în imposibilitatea de a se deplasa pot solicita lucrătorilor serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor să vină la domiciliul lor pentru derularea procedurii necesare obținerii cărții de identitate. Sunt disponibile astfel stații mobile care permit echipelor SPCEP colectarea datelor personale ale solicitantului și fotografierea acestuia la domiciliu.

Pentru a beneficia de această facilitate, persoana care este în imposibilitatea de a se deplasa sau aparținătorii acesteia trebuie să trimită o cerere motivată către structurile de Evidență Populației.

Totodată, în ziua alegerilor locale, cărțile de identitate vor fi eliberate în regim de urgență, în interval de câteva ore de la momentul la care a fost depusă cererea.

Sursa: [Ministerul Afacerilor Interne](#)

ICCJ – Utilizarea succesivă sau concomitentă a procedurilor de combatere a discriminării reglementate de art. 20 și art. 27 din O.G. nr. 137/2000

Legislație relevantă:

O.G. nr. 137/2000, art. 20, art. 27

Prin conținutul art. 20 și art. 27 din O.G. nr. 137/2000, legiuitorul a pus la dispoziția persoanelor ce se consideră discriminate atât o procedură pe calea contenciosului administrativ cât și o procedură pe calea dreptului comun.

Fiind vorba de două proceduri distincte, exercitarea uneia dintre cele două proceduri nu are efecte asupra admisibilității celeilalte, astfel încât contestația formulată în condițiile art. 20 alin. (9) din O.G. nr. 137/2000 împotriva hotărârii CNCD nu poate fi respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că reclamantul a formulat o acțiune în fața instanței de drept comun în temeiul art. 27 din O.G. nr. 137/2000.

Decizia nr. 5211 din 7 decembrie 2012

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal reclamanta CV a formulat contestație împotriva Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării și a solicitat anularea hotărârii ca nelegală și netemeinică, admiterea sesizării, constatarea situației de discriminare în raport cu alte categorii de magistrați, obligarea pârâtelor Curții de Apel Iași și Casa de Pensii Iași să înlăture starea de discriminare și să fie repusă în situația anterioară.

Prin Sentința nr.336/2011 din 10.11.2011 a Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal a fost respinsă contestația ca inadmisibilă.

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut, în privința excepției autorității de lucru judecat, că cererea reclamantei ce a format obiectul dosarului nr.440/99/2010 a Curții de Apel Iași a fost soluționată prin Decizia civilă nr.557 din 22.06.2010 și a avut ca obiect solicitarea reclamantei CV privind obligarea pârâților Curtea de Apel Iași și Tribunalul Iași la stabilirea veniturilor realizate anterior încetării

activității prin includerea tuturor drepturilor recunoscute prin hotărâri judecătorești.

Pentru că prezenta cauză are ca obiect cererea de anulare a Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de C.N.C.D. s-a apreciat că cele două pricini au obiect, cauză și părți diferite și excepția autorității de lucru judecat este neîntemeiată.

Referitor la admisibilitatea folosirii concomitente ori succesive a ambelor căi de combatere a discriminării, stabilite în art. 20 și art. 27 din O.G. nr.137/2000, instanța de fond a arătat că art.20 alin.1, 2 și 9 din O.G. nr.137/2000 reglementează posibilitatea sesizării C.N.C.D. cu săvârșirea unor fapte discriminatorii, iar în art.27 se prevede că persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.

Din interpretarea celor două texte de lege, instanța de fond a considerat că legiuitorul a pus la dispoziția persoanei interesate două proceduri distincte pentru combaterea formelor de discriminare, una care implică instanța de contencios administrativ și cealaltă care este dată în competența instanței de drept comun, însă persoana care se consideră discriminată nu poate să folosească succesiv ori concomitent ambele căi procedurale deoarece ar fi contrar principiului *electa una via non datur recursus est ad alteram*.

În consecință, s-a arătat că persoanele care consideră că le sunt aplicabile dispozițiile O.G. nr.137/2000 au posibilitatea de a opta între cele două mijloace procedurale prevăzute de art.20 și art.27 din O.G. nr.137/ 2000, însă dacă a utilizat una dintre cele două căi nu o mai pot folosi pe cealaltă și, de aceea, s-a considerat că nu este admisibilă pentru folosirea de către reclamantă a procedurii reglementate de dispozițiile art.20 din O.G. nr.137/2000 după ce a optat

pentru procedura instituită în art. 27 din același act normativ.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta CV și a solicitat admiterea recursului, casarea în tot a sentinței, admiterea contestației și constatarea situației de discriminare invocate, cu obligarea intimatelor la înlăturarea situației de discriminare și repunerea în situația anterioară acesteia.

În motivele de recurs s-a arătat că sentința este nelegală și netemeinică pentru că a fost dată cu aplicarea greșită a legii, cu îngrădirea accesului la justiție și cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Recurenta a invocat că s-a adresat Curții de Apel Iași, ca instanță de contencios administrativ, în baza art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000 care prevede că hotărârea C.N.C.D. poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, exercitând o cale de atac împotriva hotărârii, dar instanța nici măcar nu a făcut referire la hotărârea C.N.C.D.

Instanța de fond s-a pronunțat pe excepția inadmisibilității acțiunii, dar excepția nu a fost invocată de părți, nici de instanță și nici nu a fost pusă în discuția părților, fiind admisă, deși contestația sa este prevăzută de lege și are ca temei dispozițiile art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000, încălcându-i recurentei dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

S-a invocat faptul că prin soluția instanței de fond s-a creat o situație mai grea petentei în propria cale de atac pentru că O.G. nr.137/2000 sancționează orice formă de discriminare, iar recurenta susține că a fost discriminată în raport cu ceilalți magistrați pensionari care au stabilit pensia pe baza hotărârilor judecătorești prin care le-au fost acordate aceleași drepturi salariale.

Cu privire la motivarea sentinței pe procedura pusă la

dispoziția persoanei discriminate de a se adresa Consiliului sau instanței de drept comun, s-a apreciat că motivarea este nelegală și invocarea principiului *electa una via non datur recursus est ad alteram* este abuzivă deoarece O.G. nr.137/2000 nu interzice exercitarea în condiții de legalitate a ambelor proceduri.

Intimatele Curtea de Apel Iași și Casa de Pensii Iași au formulat întâmpinare și au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Soluția instanței de recurs:

Instanța de fond a fost investită cu soluționarea unei contestații împotriva Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de Colegiul director al C.N.C.D. prin care s-a considerat că aspectele semnalate de petente nu intră sub incidența O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și clasarea dosarului.

Instanța de fond a respins contestația ca inadmisibilă pentru că s-a considerat că reclamanta a formulat acțiune conform art.27 din O.G. nr.137/2000 și art.20 alin.9 din același act normativ, însă soluția pronunțată este dată cu aplicarea greșită a legii.

Așa cum și instanța de fond a reținut, cele două proceduri instituite de O.G. nr.137/2000 sunt două proceduri distincte pentru combaterea formelor de discriminare.

Astfel, conform art.20 din O.G. nr.137/2000, persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei, iar Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre ce poate fi atacată la instanța de contencios administrativ.

În art. 27 alin. 1 din același act normativ s-a prevăzut

posibilitatea ca persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și stabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.

Faptul că reclamanta a formulat acțiune, potrivit art.27 din O.G. nr.137/2000, pe care a adresat-o instanței de drept comun, nu duce la considerarea ca inadmisibilă a contestației formulate potrivit art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000.

Fiind două proceduri distincte, partea care se consideră discriminată poate utiliza cele două proceduri, proceduri care sunt distincte, iar competența de soluționare aparține fie instanței de contencios administrativ, fie instanței de drept comun.

În condițiile în care chiar art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000 prevede că hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prin care se soluționează sesizările persoanelor care se consideră discriminate pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, nu poate fi respinsă ca inadmisibilă o contestație formulată împotriva unei asemenea hotărâri.

De aceea, pentru că instanța de fond a soluționat cauza pe baza unei excepții, în baza art.312 alin.5 Cod procedura civilă raportat la art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004 va fi admis recursul, va fi casată sentința și trimisă cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Criticile din motivele de recurs ce vizează faptul că instanța de fond a soluționat cauza pe baza unei excepții ce nu a fost pusă în discuția părților se constată că sunt nefondate deoarece în Încheierea din 27.10.2011 a Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal au fost consemnate susținerile părților cu privire la această excepție.

Criticile din recurs referitoare la fondul contestației împotriva hotărârii atacate nu au fost analizate, pentru că

soluția instanței de fond nu a vizat aceste aspecte, urmând a fi avute în vedere la rejudecare.

ICCJ – Act administrativ emis în temeiul art. 131² alin. (3) și (4) din Legea nr.8/1996. Stabilirea naturii juridice

Legislație relevantă:

Legea nr. 8/1996, art. 131² alin. (3) și (4)

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. c)

Actul emis de ORDA în vederea convocării părților în procedura arbitrală potrivit art.131² alin.(4) din Legea nr.8/1996 nu are caracterul juridic al unui act administrativ în sensul art. 2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004. În succesiunea operațiunilor prin care se realizează negocierea metodologiilor la care se referă art.130, 131, 131¹ și 131² din Legea nr.8/1996, actul care produce efecte juridice îl reprezintă metodologiile negociate, iar activitățile anterioare, premergătoare au valoarea juridică a unor operațiuni administrative sau simple operațiuni materiale care pregătesc, însoțesc adoptarea actului producător de efecte juridice.

Decizia nr. 59 din 10 ianuarie 2013

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamantele S.C. A. TV G. SA – A., S.C. P. TV SA – P. Tv, S.C. SBS B.M. SRL – P. Tv și Asociația Română de Comunicații Audiovizuale au solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), suspendarea executării Deciziei nr.4572 din 17.05.2012, act administrativ prin care s-a dispus declanșarea procedurii arbitrale prevăzute la art.131² din Legea nr.8/1996, formându-se dosarul de arbitraj nr.x/2012, până la pronunțarea instanței de fond cu privire la cererea de anulare a acestei decizii.

În motivarea acțiunii, reclamantele au arătat că includerea în procedura de arbitraj a unui organism de gestiune colectivă, respectiv UNART, care nu a făcut parte din comisia de negociere instituită prin Decizia ORDA nr.211/2011, decizie care trebuia avută în vedere ca bază de deschidere a dosarului de arbitraj în cauză, este contrară dispozițiilor art.131-131² din Legea nr.8/1996.

Astfel, apariția în arbitraj a unor părți noi, care nu au fost incluse în comisia de negociere, contravine atât legii cât și sensului procedurii de arbitraj, în forma prevăzută de Legea nr.8/1996, care se produce între părțile inițiale și nu între părți care apar ulterior încheierii procedurii de negociere care nu s-a finalizat cu o metodologie.

În concluzie, reclamantele au susținut că sunt îndeplinite condițiile art.14 din Legea nr.554/2004 pentru suspendarea Deciziei ORDA nr.4572 din 17.05.2012, până la pronunțarea instanței de fond asupra legalității acesteia, prin aceea că există un caz bine justificat, fiind constatate împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ, și o pagubă iminentă, având în vedere că în cazul în care, ulterior, va fi anulată decizia atacată, întreaga procedură de arbitraj va rămâne fără obiect, iar

onorariul plătit arbitrilor nu va putea fi recuperat.

Prin întâmpinare, pârâtul Oficiul Român pentru Drepturile de Autor a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, arătând că adresa ORDA din 17.02.2012, în mod greșit numită „Decizia ORDA” de către reclamante, este o adresă de convocare a părților implicate în procedura arbitrală emisă de ORDA, în temeiul art.131² alin.(4) din Legea nr. 8/1996.

Totodată, așa – zisa apariție în arbitraj a unor părți noi care nu au fost incluse în comisia de negociere, urmează a fi analizată de arbitrii care alcătuiesc completul investit cu soluționarea cauzei, la momentul la care cele două organisme de gestiune colectivă vor depune cereri de intervenție în arbitraj, la primul termen al arbitrajului.

Referitor la prevenirea unei pagube iminente, în opinia sa, nu pot fi reținute argumentele privind plata onorariilor arbitrale în raport cu jurisprudența în materie, potrivit cu care nerecuperarea acestora reprezintă un risc asumat, iar, pe de altă parte, onorariul nu este determinat de actul atacat.

În speță, s-a formulat cerere de intervenție în interes propriu de către Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, arătând că respectiva „decizie” nu reprezintă un act administrativ în sensul dispozițiilor art.2 din Legea nr.554/2004, ci o invitație a părților implicate în negocierea Metodologiei pentru a fi desemnați arbitrii prin tragere la sorți și că nu există o decizie ORDA prin care să se dispună „inclusiunea celor două organisme în procedura arbitrajului” iar prezența lor este permisă tocmai prin prisma calității lor de organisme de gestiune colectivă ce reprezintă drepturile titularilor față de care reclamantele în cauză au obligația achitării unor remunerații, daunele invocate fiind astfel nejustificate.

Curtea de apel a calificat cererea de intervenție în interes

propriu ca fiind o cerere de intervenție în interesul pârâtului Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, dispunând încuviințarea în principiu a acesteia, în temeiul art. 49 alin.(3) din C.proc.civ.

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr.4009 din 14 iunie 2012, a admis acțiunea formulată de reclamante și, în consecință, a dispus suspendarea executării Deciziei ORDA nr.4572 din 17.05.2012 până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii de anulare a acesteia.

Totodată, a respins cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin Decizia nr.4572 din 17.05.2012, emisă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, au fost convocate în vederea desemnării, prin tragere la sorți, a arbitrilor, părțile Comisiei pentru negocierea Metodologiei privind remunerația datorată artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea de către organismele de televiziune a fonogramelor de comerț sau a reproducerilor acestora, prin gestiune colectivă, Comisie constituită prin Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, precum și Asociația Română pentru Artiști Interpreți sau Executanți (ARAIEX) și Uniunea Națională a Artiștilor din România (UNART).

Emiterea deciziei atacate s-a realizat în temeiul art. 131² alin.(4) din Legea nr.8/1996, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a cererii înregistrate la ORDA sub nr. RGII/4572 din 15.05.2012 prin care Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) solicita inițierea procedurilor de arbitraj pentru stabilirea formei finale a Metodologiei,

iar împotriva acestei decizii reclamantele au formulat plângere prealabilă, prin care au solicitat revocarea acesteia

Prima instanță a reținut că actul a cărui suspendare se solicită este un act administrativ în accepțiunea art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004, întrucât este un act unilateral, emis de o autoritate publică, în vederea executării în concret a legii, care dă naștere unor raporturi juridice reprezentate de inițierea procedurii de arbitraj pentru stabilirea formei finale a Metodologiei, în condițiile art. 131² alin. (3) și urm. din Legea nr.8/1996.

Cu privire la existența unui caz bine justificat, prima instanță a reținut că reclamantele au furnizat argumente juridice aparent valabile, de natură să pună sub semnul întrebării prezumția de legalitate a actului administrativ contestat.

Astfel, procedura de stabilire a Metodologiei a fost declanșată prin Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, iar potrivit art.131 și urm. din Legea nr.8/1996, această decizie nu constituie doar baza primei etape de elaborare a Metodologiei, ci stă la baza întregii proceduri de adoptare a acesteia.

Cum părțile participante în prima etapă sunt cele menționate în Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, convocarea realizată de ORDA în vederea desemnării prin tragere la sorți a arbitrilor, adresată și organismelor de gestiune colectivă ARAIEX și UNART, care nu fac parte din Comisia de negociere a Metodologiei, este de natură să creeze o îndoială serioasă sub aspectul respectării cadrului legal în care urmează a se desfășura cea de-a doua etapă de elaborare a Metodologiei, respectiv etapa arbitrajului.

Referitor la îndeplinirea condiției privind paguba iminentă, prima instanță a reținut că și aceasta este îndeplinită, în considerarea cheltuielilor ocazionate de procedura

arbitrajului ce se impune a fi suportate de părți și care nu vor fi recuperate în ipoteza în care hotărârea arbitrală va fi anulată, ca o consecință a constatării nulității actului de inițiere a procedurii de arbitraj reprezentat de Decizia nr. 4572 din 17.05.2012.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs autoritatea pârâtă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA) care a invocat în mod generic dispozițiile art.304 C.proc.civ., susținând critici care se subsumează motivelor de recurs prevăzute la pct.8 și, respectiv, pct.9 din textul invocat.

Astfel, autoritatea pârâtă a susținut că soluția instanței de fond este nelegală și netemeinică, fiind adoptată ca urmare a interpretării greșite a actului dedus judecății, actul cu nr. RG II/4572 din 17.12.2012 nefiind un act administrativ, ci o adresă prin care s-a realizat convocarea părților în procedura arbitrală potrivit art.131² alin.(4) din Legea nr.8/1996 (art.304 pct.8 C.proc.civ.).

De asemenea, a mai susținut autoritatea pârâtă că instanța de fond a pronunțat soluția atacată cu interpretarea greșită a dispozițiilor legale incidente, reținând existența unui caz bine justificat și a iminenței producerii unei pagube.

În concluzie, autoritatea pârâtă a solicitat admiterea recursului și respingerea cererii de suspendare pentru motivele invocate.

Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) a depus concluzii scrise prin care a răspuns criticilor recursului, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică.

Intimata-intervenientă Uniunea Producătorilor de Fonograme din România a susținut că instanța de fond a reținut în mod corect că actul a cărui suspendare a dispus-o este un veritabil act administrativ care prejudiciază drepturile și interesele

legitime ale reclamantelor.

De asemenea, a mai susținut că instanța de fond a reținut în mod legal că sunt îndeplinite cumulativ cerințele art.14 din Legea nr.554/2004, ceea ce impunea suspendarea actului administrativ.

Recursul este întemeiat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

În cauză este necontestat că obiectul cererii de suspendare îl formează Adresa nr. RGII/4572 din 15.05.2012, comunicată de ORDA părților din dosarul de arbitraj nr.x/2012, între care și intimatele-reclamante, care avea ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerația datorată artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea de către organismele de televiziune a fonogramelor din comerț sau a reproducerilor acestora, prin gestiune colectivă obligatorie, la solicitarea UPFR, în conformitate cu prevederile art.131² alin.3 lit.b) din Legea nr.8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

Convocarea s-a făcut pentru data de 18.05.2012, ora 14.00, la sediul ORDA, în vederea desemnării, prin tragere la sorți, a 5 arbitri titulari care urmau să constituie completul de arbitraj și a 3 arbitri de rezervă.

Instanța de fond, așa cum s-a arătat la pct.1 al acestor considerente, a calificat acest act, denumit de părțile reclamante ca fiind Decizia nr.457/2012, ca fiind un act administrativ producător de efecte juridice care vatămă drepturile și interesele legitime.

Autoritatea recurentă a susținut în criticile sale, în primul rând, că actul dedus judecății nu are valoarea juridică a unui act administrativ, în sensul Legii nr.554/2004.

Într-adevăr, actul dedus judecății a fost emis în temeiul

art.131² alin.(3) și (4) din Legea nr.8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, potrivit cărora: „(3) Oficiul Român pentru Drepturile de Autor poate fi solicitat pentru inițierea procedurii de arbitraj efectuate de către arbitri în următoarele situații: a) entitățile care alcătuiesc o parte ce urmează să participe la negociere nu au putut conveni asupra punctului de vedere comun ce trebuie prezentat celeilalte părți; b) cele două părți aflate în negociere nu au putut conveni o formă unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin.1; c) organismele de gestiune colectivă nu au putut conveni încheierea unui protocol de repartizare as remunerațiilor și de stabilire a comisionului datorat collectorului unic. (4) ORDA, în termen de 5 zile de la solicitarea arbitrajului, convoacă părțile în vederea desemnării, prin tragere la sorți, a 5 arbitri titulare care vor constitui completul de arbitraj și 3 arbitri de rezervă. Aceștia din urmă îi vor înlocui în ordinea tragerii la sorți pe arbitrii titulari indisponibili. Desemnarea arbitrilor prin tragere la sorți se face și în cazul absenței părților convocate”.

Potrivit art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004 – Legea contenciosului administrativ, actul administrativ este actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Or, în cauză, este evident că efectele juridice urmau să fie produse de Metodologia care trebuia să fie adoptată într-o formă unică, în urma arbitrajului la care au apelat părțile.

Astfel, instanța de recurs reține că, în succesiunea operațiunilor prin care se realizează negocierea metodologiilor la care se referă art.130, 131, 131¹ și 131² din Legea nr.8/1996, actul care produce efecte juridice îl

reprezintă metodologiile negociate, iar activitățile anterioare/ premergătoare au valoarea juridică a unor operațiuni administrative sau simple operațiuni materiale care pregătesc/ însoțesc adoptarea actului producător de efecte juridice.

Astfel fiind, Actul nr. RGII/4572 din 15.05.2012 are valoarea unei operațiuni administrative premergătoare adoptării actului producător de efecte juridice, ceea ce face să poată fi cenzurat de instanța de contencios, potrivit art.18 alin.(2) din Legea nr.554/2004, doar odată cu actul producător de efecte juridice.

În concluzie, acest motiv de recurs este întemeiat, recursul fiind admis cu consecința desființării sentinței pronunțate și respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă.

Totodată, a fost admisă cererea de intervenție pe care U.P.F.R. a formulat-o, calificată de instanța de fond ca fiind în favoarea ORDA.